

8dní a 8neděl

„Prosím tě, o kom to prorok mluví? O sobě, či o někom jiném?“
Filip se tedy ujal slova a zvěstoval mu radostnou zvěst o Ježíšovi, a vycházel
přitom od onoho místa z Písma. Jak tak jeli cestou, přišli k jakési vodě.
„Podívej se – tady je voda! Co brání, abych nebyl pokřtěn?“ (Sk 8, 34–36)

Osm dní je týden a osm neděl je sedm týdnů. Jsou to zvláštní počty. To božská matematika dokazuje, že Hospodin překonává naše očekávání. Sedm dní v týdnu zní dokonale, ale s osmým dnem je větší sláva. Sedm krát sedm dní je ztělesněním dokonalosti, ale o den víc... to je výsostný projev Boží dokonalosti. Čeká nás období $7+1$, resp. obsáhlejších $7 \times 7 + 1$ den velikonoční radosti.

PŘÍPRAVA A KLÍČOVÉ POJMY

„Vzhůru, Petře, zabíjej a jez!“
„Ani za nic, Pane! Nikdy jsem nejedl nic poskvrněného ani nečistého!“
„Co Bůh prohlásil za čisté, o tom neříkej, že je to poskvrněné.“ (Sk 11, 13b–15)

Evangelia jsou završena otevřeným koncem. Co se dělo dál?

Křest člověka není ukončená záležitost. Co se bude dít dál?

Je hlásání evangelia motivací vašeho křesťanského života?

Vy Kročit ze své komfortní zóny nebo svědčit svým spořádaným životem?

Nejedna zkušenost života je hodna připomínání a Boží oslavy. Událost Vzkříšení a křestního znovuzrození je jednou z nich. Liturgická tradice nám v těchto osmi dnech – **od neděle do neděle** – nabízí výběr povelikonočních příběhů z pera jednotlivých evangelistů. Na poslední stránce svých spisů se svatopisci vyrovnávají s *nevírou* apoštolů a zanechávají odkaz svým budoucím čtenářům; křesťanům, kteří už nejsou očitými svědky vyprávěných událostí a kteří potřebují své novodobé *učednictví* uchopit nově a neopakovat staré chyby.

Symbolická osmička slavení platí i ve větším měřítku: nejen osm dní, ale i období mezi **osmi nedělemi** je hodno Boží oslavy. Tyto týdny nabízejí velmi pestrá svědectví o tom, jak první komunity křesťanů prohlubovaly poznání tajemství velikonoční víry a jak – z počátku rozpačitě a s částečnou nechutí – přijímaly své apoštolské působení v cizím světě.

Následující výběr evangelních úryvků a přehled kapitol Skutků apoštolů je oproti „kostelní variantě“ náročnější a ucelenější. Z osmi velikonočních dní je níže uvedeno **pouze šest**. První a poslední dny Velikonoc jsou neděle, zpracované v samostatných materiálech. Podobně je z povelikonoční *Padesátky* uvedeno **pouze 36 dní**. Ty zbylé dny tvoří neděle nebo velikonoční *Osmička*.

OSM DNÍ

Osmého dne budete mít slavnostní shromáždění. Nebudete vykonávat žádnou služebnou práci. (Nm 29, 35)

Závěrečná svědectví evangelií v roce 2021: **Marek** 16, 1–8 (vigilie Vzkříšení); 16, 9–20 (Pondělí); **Matouš** 28, 1–20 (Úterý); **Lukáš** 24, 1–12 (Středa); 24, 13–35 (Čtvrtek); 24, 36–53 (3. velikonoční neděle); **Jan** 20, 1–10 (Vzkříšení); 20, 11–18 (Pátek); 20, 19–31 (2. velikonoční neděle); 21, 1–25 (Sobota).

Pondělí

(J – Ježíš; E – evangelista)

První den po šabatě. Tři ženy. Mládenec. „Ukřižovaný byl vzkříšen! Běžte to říct ostatním.“ A ony utekly a nikomu to neřekly (Mk 16, 1–8). Nikomu nic neřekly! Tři očití svědci mlčeli, a přesto křesťanství žije i po staletích. Jak je to možné? Tam se muselo stát ještě něco... A tak Markovi opisovači doplní ještě jeden příběh, který odpoví na poslední otázku.

Druhý závěr evangelia podle Marka.

16, 9–20 (BOG+jäg)

[Dodatek: Svědci Kristova vzkříšení: 16, 9–20]

- E** Ježíš po svém zmrtvýchvstání ráno první den v týdnu se zjevil nejdříve Marii Magdalské, z které kdysi vyhnal sedm zlých duchů. Ona šla a oznámila to těm, kdo bývali s ním, ale teď truchlili a plakali. Ti, když slyšeli, že on žije a že ho viděla, tomu nevěřili. Potom se v jiné podobě zjevil dvěma z nich na cestě, když šli na venkov. Ti se vrátili a oznámili to ostatním, ale ani jim nevěřili.
- E** Konečně ze zjevil i jedenácti apoštolům, když byli právě u stolu, a káral je pro jejich nevěru a tvrdost srdce, že nevěřili těm, kteří ho spatřili Vzkříšeného.
- J** „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do

ruky, a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se.“

E Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici.

Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela.

Nebeský mládenec pověřil ženy, aby se staly vyslankyněmi a hlasatelkami naděje. Odmítly to. Byly poslány hlásat evangelium vzkříšení a ony „nikomu nic neřekly, protože se bály“ (Mk 16, 8). Ač je nám kombinace *mlčení a strachu* v životě blízká, a mnohé farnosti o tom vydávají svému okolí trýznivé svědectví, Marek dloube do svých posluchačů, aby se vzeprěli takto trapnému závěru příběhu. Jeho opisovači se o to pokusili ve svém dodatku. Opravdu? Ženy se zhostily svého apoštolátu, ale učedníci jsou nedůvěřiví. Nedůvěřují ani Magdaléně (v. 11), ani dalším dvěma svědectvím (v. 13). I když je Vzkříšený za to později pokárá, žádný výkřik „učedníci uvěřili svědectví o vzkříšení Ježíše Krista“ neuslyšíme. Asi potřebovali čas na zpracování. Přesto nakonec „vyšli, všude kázali a Pán potvrzoval jejich slova znameními své moci“ (v. 20). Nestali se hlasateli prázdného hrobu. Vydávali svědectví o tom, co ženy slyšely od nebeského mládence. Velikonoční víra není postavena na důkazních relikviích. Opírá se o obyčejnou důvěru druhému člověku. Věrohodně vyprávět o prožitých Velikonočích by asi mělo patřit i k naší identitě.

Úterý

(J – Ježíš; A – anděl; E – evangelista)

Anděl ohlásil ženám velikonoční evangelium: „Ukřižovaný byl vzkříšen! A teď rychle. Běžte za učedníky a nasměrujte je do Galileje!“ Strach i radost se v nich mísily. Je to zvláštní pocit. Učedníci se měli vrátit domů. Poté co člověk pozná kus světa je návrat domů buď osobní prohrou, zaslouženým odpočinkem, nebo jen krátkým zastavením se na další cestě. Jeruzalémské krvavé divadlo definitivně skončilo. Jak učedníci pojmu svoji cestu domů?

Závěr evangelia podle Matouše.

28, 1–20 (BOG+jäg)

Svědectví anděla sedícího u prázdného hrobu: 28,1–8

E Po šabat, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdalská a druhá Marie podívat se na hrob. Vtom nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh.

Strachem z něho se strážci zděsili a klesli jako mrtví. Anděl promluvil k ženám:

- A** „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, ukřižovaného. Není tady. Byl vzkríšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na to místo, kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkríšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte. To jsem vám měl povědět.“
- E** Ženy rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí to běžely oznámit jeho učedníkům.

Ježíš potkává ženy: 28, 9–10

E Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim:

J „Budte zdraví!“

E Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu.

J „Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí.“

Podvod kněží: 28, 11–15

E Když ženy odešly, přišli někteří ze stráže do města a oznámili velekněžím všechno, co se stalo. Ti se shromáždili se staršími, poradili se a dali vojákům hodně peněz s pokynem: „Říkejte: «V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, zatímco my jsme spali.» A doslechne-li se to vladař, my ho uchlácholíme a postaráme se, aby se vám nic nestalo.“ Oni vzali peníze a udělali, jak byli navedeni. A tento výklad je rozšířen mezi židy až dodneška.

Jděte učit všechny národy: 28, 16–20

E Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil:

J „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Ženy nejdříve slyší andělské evangelium. Trochu je to vyděsí, ale jakmile mu uvěří – „říkal to přeci pan anděl“ – projede jejich tělem záchvěv radosti. Teprve potom se setkávají s Ježíšem, vrhají se k jeho nohám, a nepochybují o něm. Co kdyby to bylo obrácené? Nebylo by výmluvnější hned to osobní setkání? Ženy by viděly člověka. Možná by měl děravé ruce i nohy. Možná by na sobě měl umrlčí rubáš nebo by tam před nimi stál v celé své nahotě. Možná by andělé zajistili svému *Králi nové šaty*. A možná by jen viděly nějakého člověka, protože Ježíš by přeci ležel ve svém hrobě... Ženy však nejdříve slyšely Boží evangelium a to jim změnilo pohled na svět, i na toho „neznámého“ muže. A teď mají spěchat, aby se otevřely oči i učedníkům. Mají odejít do Galileje, tam *ho* prý taky uvidí. Není ten požadavek absurdní? Před třemi dny vyselo na kříži bezvládné tělo. „Ať si ty ženské nevymýšlejí. Vojenští zpravodajci říkali, že Ježíšova mrtvola byla ukradena. Dezinformace hýbou světem a nikomu se nedá věřit“, pomyslí si těch pár unavených Ježíšových učedníků... Jsou rozkolísaní. Mají věřit ženám nebo vojákům? V prostředí vzájemné nedůvěry a strachu si učedníci vytvoří „vlastní“ pravdu a podle ní se zařídí. Podle pokynů žen sice dorazí do Galileje, ale názorově přitakají vojákům. A tak nyní stojí na určené hoře a mají *pochybnosti* (v. 17). Pochybnosti nad čím? Viděli tam snad postavu, která byla nepřesvědčivá a pochybná? Stál tam nějaký pastýř ovcí? Hledali vykradače hrobů? Asi skutečně potřebujeme andělovo evangelium, aby nám otevřelo oči. Jinak je setkání s Kristem neslané nemastné. A teď to nejlepší: vzkříšený Kristus posílá právě tyto pochybující, ustrašené „bratry“ s máslem na hlavě (vždyť se ve vyhrocené situaci utekli schovat za zamčené dveře), aby o tom, čemu sami pořádně nerozumí, mluvili před cizími lidmi. Nepřipomíná to zoufalství mnohých rodičů a farních „společenství“? Je to zvláštní identita Kristových následovníků: v upřímném neumětelství šmátráme mezi nesrozumitelnými slovy a snažíme se mluvit s člověkem, kterého to akorát uvádí do rozpaků. Snad právě proto je radno se opřít o poslední Ježíšova slova: „Podívejte se, právě v těchto chvílích já jsem s vámi.“

Středa

(M – muži; E – evangelista)

Muži v bílém. Jsou to andělé? Nejsou to andělé? Jsou to muži. Může být anděl muž? Nebo lépe: může být muž anděl? Lukášovo svědectví o Vzkříšení je částečně nebeské, částečně lidské. To, co ženy slyší, předávají dál. Učedníci však mají vážné pochybnosti o jejich věrohodnosti a zdravém úsudku. Proč jen Bůh tu zprávu předává tak složitě?

- E** Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi.
- M** „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“
- E** Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se celý udiven nad tím, co se stalo.

Ne jedna (Jan 20, 1), ne dvě (Mt 28, 1), ne tři (Mk 16, 1), ale celá skupina žen vešla toho nedělního rána do kamenné hrobky. V posvátné bázni sklopily oči tak jako kdysi Mojžíš u hořícího keře (Ex 3, 6). I tenkrát zazněl andělský hlas. I tenkrát mluvil o svobodném životě. U ženy padly nebeské výroky do úrodné půdy jejich srdcí. Rozpomínaly se na Ježíšova slova, hleděly na ty dvě nebeské bytosti, kombinovaly zkušenosti, výroky, logické úvahy. Vzkříšení? Heuréka! Když o tom překotně vyprávěly učedníkům, Petr nad tím mávl rukou. Přesto ho něco nutilo se jít na to místo osobně podívat. U hrobu nenašel ani muže v bílém, ani hořící keř, ani mrtvé tělo, tak se jen divil a šel domů. Bylo to jen chvíli potom, co se nedělním ránem neslo další kuropění a Petr si opět pomyslel: „Človče, nevím, o čem mluvíš“ (Lk 22, 60). Tentokrát ale nezapíral. Jen se snažil porozumět. Ačkoli nebyl tak bystrý jako *apoštolky* nedělního rána, jeho zvědavost je alespoň trochu sympatická.

Čtvrtek

(J – Ježíš; U – učedníci; A – apoštol; E – evangelista)

„Lámání chleba“, to je odpověď na všechny včerejší otázky. Jídlo, rozhovor lidí, otevřenost, modlitba, naslouchání Písmu, hledání odpovědí, které *utiší* vnitřní *bouře*, živá památka Ježíšových slov. Ani náznakem to nepřipomíná chrámovou bohoslužbu a kněžské oběti. A přesto Ježíš Kristus právě tyto chvíle s *vezdejší* chlebem posvěcuje svojí přítomností a co víc, utváří z nich *mystérium* křesťanské víry.

Úryvek z evangelia podle Lukáše.

24, 13 – 35 (BOG+jäg)

Vzkříšený Ježíš se setkává s dvěma učedníky na cestě do Emauz: 24, 13–35

E Ještě ten den – první v týdnu – se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali.

J „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“

E Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl:

U „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“

J „A co se stalo?“

U „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“

- J** „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“
- E** Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál.
- U** *(naléhavě)* „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“
- E** Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli:
- U** „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“
- E** Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy.
- A** „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“
- E** Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba.

Příběh o cestě do Emauz je v srdci církve hluboce zapsán. Dva víceméně bezejmenní učedníci jdou do víceméně bezejmenné vesnice. Ještě před pár dny měli veliká očekávání a naději na změnu. Nyní vše zhatila rychlá poprava jejich vůdce. A dnešní zmatené zkazky žen, které se vrátily od hrobu, jim také nepomáhaly (Lk 24, 1–12). A tak se baví spolu navzájem i s bezejmenným pocestným. Lukášův příběh je tak „bezejmenný“ a obecný, že se prakticky může odehrávat kdykoli a kdekoli. Vzkříšený Kristus je přítomný v rozhovoru s cizincem nebo v gestu lámání chleba. Očividně záleží na osobním úhlu pohledu. „Blahoslašené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli“ (Lk 10, 23b.24). Cesta do Emauz je cestou do hlubin duše křesťanských komunit. Učedníci hledají smysl události kolem sebe, řeší rozpor mezi tím, o čem slychají, a tím, co prožívají. Teprve rozhovor, zapálené srdce pro chápání moudrosti Písma a vstřícnost v setkání s cizím člověkem jim otevírá oči a nabízí společenství se Vzkříšeným. Postřehnout ve svém všednodenním životě vzkříšeného Krista může být jednodušší než si mnohdy myslíme.

Pátek

(J – Ježíš; A – anděl; Ž – žena; E – evangelista)

Záblesk nedělního rána v Janově podání jsme zahlédli během neděle Vzkříšení. Bylo to tiché a vyděšené. Marie Magdalská se zmožila jen na pár slov: „Ukradli ho! Nic víc nevím.“ Šimon Petr chtěl vědět víc, vydal se obhlédnout místo krádeže, ale nebyl to žádný detektiv. Evangelista to shrnuje: „pak se zase vrátil domů“. Marie v slzách zůstala na místě. Podaří se alespoň jí vyřešit tajemnou krádež Ježíšova těla?

Úryvek z evangelia podle Jana.

20, 11–18 (BOG+jäg)

Ježíš se zjevuje Marii Magdalské: 20, 11–18

E Marie stála venku u hrobky a plakala. Když tak plakala, naklonila se do hrobky a viděla tam sedět dva anděly v bílém rouchu, jednoho v hlavách a druhého v nohách toho místa, kde dříve leželo Ježíšovo tělo. Řekli jí:

A „Ženo, proč pláčeš?“

Ž „Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.“

E Po těch slovech se obrátila a viděla za sebou stát Ježíše, ale nevěděla, že je to on.

J „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“

E Ona myslela, že je to zahradník, a proto mu řekla:

Ž „Pane, jestliže tys ho odnesl, pověz mi, kam jsi ho položil, a já ho přenesu.“

J „Marie!“

Ž „Rabbuni!“

E To v překladu znamená „Učiteli“.

J „Nezadržuj mě! Neboť ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: *Vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu.*“

E Marie Magdalská tedy šla a zvěstovala učedníkům:

Ž „Viděla jsem Pána!“

E – a toto že jí řekl.

Ženy v Matoušově příběhu se mají. Když se setkávají s Ježíšem, tak mohou obejmout jeho nohy. Za to Jan je ve vyprávění tvrdší. Magdalena šla ke hrobu sama. Když už už padá k Ježíšovým nohám, slyší tvrdě znějící slova „Nezdržuj mě!“ (*Noli me tangere!* by to pojmenoval historik výtvarného umění). Setkání se zahradníkem Magdaleně převrátilo život. Ještě před pár hodinami říkala učedníkům „Ukradli tělo!“ a z hrobu na ní dýchal mrazivý dech Smrti. Nyní stojí v zahradě, obklopena životem, plodným životem. Hospodin si přeci přál, aby člověk byl zahradníkem v zahradě světa (Gn 2, 19). V té chvíli Magdalena vidí Pravého člověka, vyvýšeného z prachu země (Jan 3, 14–15). V slzách a s vědomím nevyhnutelnosti smrti hledala ztracené tělo. Ironií osudu se ptala i samotného Ježíše: „Kam jsi to tělo dal? Osobně ho důstojně pohřbím.“ Ježíš je ale Dobrý pastýř a jemu blízcí lidé poznávají jeho hlas. „Rabbuni!“ Ve své víře Magdalena potřebuje udělat ještě jeden krok. Přijmout svědectví o *návratu* k Otci. Kruh se uzavírá. „Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.“ (Jan 1, 18). Na začátku byla Magdalena zaujatá hledáním mrtvého těla, dokonce ji andělé museli utěšovat, na konci se díky jednoduché větě „Viděla jsem Pána!“ sama stává *andělem* a *apoštolem* apoštolů.

Sobota

(J – Ježíš; P – Petr, O – ostatní; E – evangelista)

Druhý závěr následuje po prvním. Kdy byl první? Zítřka. Co nyní dělají Ježíšovi učedníci? Jsou doma. Z Jeruzaléma se opět vrátili na galilejský venkov. Ne však jako apoštolové a svědci Kristovy smrti a vzkříšení. Vrátili se jako hrstka rybářů, kteří se chopili svých rybářských sítí, svým manželkám a rodinám se omluvili za několikaletou nepřítomnost, zeptali se, co ve vesnici nového a pak znova do lodí... Na „stará kolena“ se onehdy rozhodli, že změní svůj život a stanou se následovníky zajímavého Učitele. Jenže starého psa novým kouskům nenaučíš. Vrátili se domů. „Šimone, jak bylo v judském Jeruzalémě? Co svátky? Vyprávěj, manželí můj.“ Bude se mít čím pochlubit? Toho kohouta u veleknězova domu mu nikdo neodpáře...

Druhý závěr evangelia podle Jana.

21, 1–25 (BOG+jäg)

Druhý závěr evangelia: 21, 1–25

E Potom se Ježíš znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný

Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl:

P „Půjdu lovit ryby.“

O „I my půjdeme s tebou.“

E Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytili.

Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on.

J „Dítky, nemáte nějakou rybu?“

O „Nemáme.“

J „Hodte síť na pravou stranu lodi, a najdete.“

E Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi:

O „Pán je to!“

E Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž nahý – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb.

J „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“

E Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla.

J „Pojďte snídat.“

E Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán.

Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Petrovo pověření: 21, 15–23

E Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra:

J „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“

P „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

J „Pas mé beránky.

(pomlka)

Šimone, synu Janův, miluješ mě?“

P „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

J „Pas moje ovce.

(pomlka)

Šimone, synu Janův, miluješ mě?“

E Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“

P „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“

J „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“

E To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha.

J „Následuj mě!“

E Petr se obrátil a viděl, jak za ním jde učedník, kterého Ježíš miloval a který ležel při večeři na jeho prsou a zeptal se: Pane, kdo tě zradí? Když ho tedy Petr viděl, zeptal se Ježíše:

P „Pane, a co on?“

J „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš? Ty mě následuj!“

E Mezi bratry se proto rozšířila řeč, že ten učedník nezemře. Ježíš však Petrovi neřekl: „Nezemře“, ale: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš?“

Závěrečná poznámka: 21, 24–25

E To je ten učedník, který o tom všem vydává svědectví a to všechno zaznamenal – a víme, že jeho svědectví je pravdivé. Je však ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš vykonal. Kdyby měla být vypsána každá zvlášť, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané.

Petr byl celé Janovo vyprávění tragickou postavou příběhu. V jednu chvíli mluví o Ježíši, že má „slova věčného života, Svatý Boží“ (Jan 6, 68n). Pak nechápe gesto mytí nohou, ale iniciativně si chce umýt i hlavu (Jan 13, 9). Pak se prsí, že za Ježíše život položí (Jan 13, 37), lidem seká uši na setkání (Jan 18, 10), ale kokrhání kohouta druhý den ráno ho ztrapňuje (Jan 18, 27). A u prázdného Ježíšova hrobu? Jde si ověřit krádež těla a s pokrčenými rameny se vrací k ostatním (Jan 20, 10). Tento člověk, Šimon, Petr, Kéfas, Skála, že má být *základem církve*? Evangelista to napoprvé moc nevyřešil (srov. Jan 20, 30–31). Připravil tedy ještě jednu – definitivně poslední – kapitolu svého vyprávění, která podpoří jedinečné Petrovo postavení v prvotní církvi. Chce to ukázat vyzrálejšího „knížete apoštolů“ v novém světle. Kdysi galilejský rybář snil o tom, že se stane hrdinou s heroickými činy. To je už našťestí pryč. Také se strachem, se kterým zapřel svého přítele, už umí pracovat lépe. Petr je konečně pokornější a upřímnější. Místo oslavných písní jak přemáhá Římany s mečem v ruce, se o Petrově velikosti bude až navěky vyprávět v souvislosti s jeho vyznáním „lásky“. Chtěl vejít do dějin jako vítěz, místo toho utekl od kříže. Nyní už sám ví, že jeho síla není ve svalch, ale v důvěře Pánu. On mu odpustil a to je svědectví, které „korunuje“ Petrovu autoritu.

OSM NEDĚL

Odpočítáš si sedm týdnů... Začneš počítat sedm týdnů. Pak budeš slavit svátek [Padesátého dne] pro Hospodina, svého Boha. Přineseš dobrovolný dar podle toho, v čem ti Hospodin, tvůj Bůh, požehná. (Dt 16, 9–10)

„Jděte k cizím lidem a jim hlásejte Boží království a Vzkříšeného!“ Prvotní a jediný princip křesťanského života a církve. Zdaleka ne všichni křesťané tím jsou nadšeni. Kdo je to *cizí člověk*? I nevrly soused? Jak mám *hlásat*? Na náměstích? O třech osobách a přitom jednom Bohu? Proč *Boží království*? Zajímá to vůbec někoho? Proč *Vzkříšeného*? Nikdo tomu stejně nerozumí! „Hlavně, aby se k sobě lidé chovali slušně...“ Rezignace na vlastní dynamickou identitu provází křesťany od počátku... Než být odmítnut, raději být zticha. Biblické **Skutky apoštolů** jsou kaleidoskopem zápasu a hledání pravé křesťanské tváře.

Týden po 1. neděli

viz výběr evangelií z velikonočního cyklu **8dní**

Týden po 2. neděli

JERUZALÉMSKÁ CÍRKEV

Pondělí	Sk 1, 1–26	Úvod knihy. Poslední napomenutí Vzkříšeného. Ježíšovo nanebevstoupení. Apoštolové s Marií a s Ježíšovými příbuznými setrvávají na modlitbách. Matěj zvolen na Judovo místo.
Úterý	2, 1–36	Svátek týdnů a apoštolové promlouvající různými jazyky. Petrova řeč během Svátku týdnů.
Středa	2, 37–47	Obrácení tří tisíců lidí. Soužití prvních věřících.
Čtvrtek	3, 1–26	Uzdravení chromého v Chrámě. Petr promlouvá u Šalamounova podloubí.
Pátek	4, 1–22	Petr a Jan před veleradou.
Sobota	4, 23–31	Věřící si u Boha vyprošují odvahu.

Týden po 3. neděli

Pondělí	4, 32 – 5, 11	Společenství veškerého majetku prvních věřících. Zpronevěra Ananiáše a Safiry.
Úterý	5, 12–42	Znamená a zázraky učiněné skrze apoštoly. Apoštolové jsou andělem osvobozeni ze zajetí. Odvaha apoštolů před veleradou.
Středa	6, 1–15	Volba sedmi jáhnů. Štěpánovo zatčení.
Čtvrtek	7, 1–53	Štěpánova řeč.
Pátek	7, 54 – 8, 3	Štěpánovo kamenování. Pronásledování a útěk věřících.
Sobota	8, 4–40	Filip hlásá evangelium v Samařsku. Petr a Jan u Samařanů. Křest etiopského komořího.

EVANGELIUM HLÁSÁNO I MIMO JERUZALÉM

Týden po 4. neděli

Pondělí	9, 1–31	Obrácení Šavla. Šavel utíká z Damašku.
Úterý	9, 32 – 10, 48	Petr přichází do Lyddy a Joppe. Kornéliovo vidění v Césareji. Petrovo vidění v Joppe. Kornéliův křest.
Středa	11, 1–26	Petrova obrana před apoštoly a bratry v Jeruzalémě. Počátek církve v Antiochii.
Čtvrtek	11, 27 – 12, 25	Církev v Antiochii odesílá sbírku pro bratry v Judsku. Herodes, který dal popravít Jakuba, poslal Petra do vězení. Petr osvobozený andělem. Konec Heroda Agrippy. Barnabášův a Šavlův návrat do Antiochie.
		<i>EVANGELIUM MEZI CIZINCI</i> <i>Pavlova první misijní cesta</i>
Pátek	13, 1–52	Barnabáš a Šavel jsou posláni kázat. Z Antiochie a Kypru až k Perge. Barnabáš a Pavel káží v Antiochii v Pisídii.
Sobota	14, 1–28	Ikónium, Lystra a Derbe. Pavel a Barnabáš se vrací do Antiochie v Sýrii.

Týden po 5. neděli

První církevní sněm

Pondělí	15, 1–35	Jeruzalémský sněm: Diskuze o obřízce. Shoda mezi apoštoly, staršími a bratry. Dopis jeruzalémského sněmu. Předání dopisu církvi v Antiochii.
		<i>Pavlova druhá misijní cesta</i>
Úterý	15, 36 – 16, 40	Pavel a Barnabáš se rozcházejí. Pavel v Lykaonii. Cesta přes Asii do Troady. Pavel ve Filipech.
Středa	17, 1–34	Soluň a Beroa. Athény.
Čtvrtek	18, 1–22	Korint. Pavel se vrací přes Efes do Antiochie.

Pátek 18, 23 – 19, 20 Appolos z Alexandrie vyučuje v Efesu. Pavel přichází za Janovými učedníky. Pavel naplňuje svoji službu v Efesu. Divy učiněné v Efesu.

Sobota 19, 21 – 20, 6 Nepokoje stříbrotepců. V Makedonii a Řecku.

Týden po 6. neděli

Pondělí 20, 7–38 Pavlův odjezd z Troady a diskuze až do půlnoci. Příchod z Troady do Miléty. Prizvání Efeských do Miléty.

Úterý 21, 1–16 Cesta z Miléty a Césareje do Jeruzaléma.

PAVLOVO SVĚDCTVÍ V OKOVECH

Středa 21, 17–26 Pavel podstupuje očistné posvěcení podle Mojžíšova Zákona.

Čtvrtek 21, 27 – 22, 21 Z Chrámu vyvedený v řetězech a zatčený velitelem posádky. Pavel stojí na chrámových schodech a obrací se k lidem.

Pátek 22, 22 – 23, 21 Prohlášen za římského občana. Před veleradou. Spiknutí židů proti Pavlovi.

Sobota 23, 22 – 24, 27 Pavel odeslán do Césareje. Před Felixem.

Týden po 7. neděli

Pondělí 25, 1–12 Před Festem. Odvolání se k císaři.

Úterý 25, 13 – 26, 32 Před Festem a Agrippou.

Středa 27, 1–26 Setník Julius a plavba do Itálie. Bouře zmítá lodí.

Čtvrtek 27, 27–44 Ztroskotání u ostrova Malta.

Pátek 28, 1–15 Přezimování na Maltě. Příjezd do Říma.

Sobota 28, 16–31 Pavlovo hlásání Krista v Římě.